

(Продължение от стр. 5)

съ която ударихъ животното по муцуната. Последното ме пусна и избѣга.

— Какво чудесно спасение, — забележа г-жа Сигревъ.

— Да. За щастие, това бѣше хиена — сграхливъ звѣръ.

Така вървѣхме цѣла седмица, следъ което взехме северна посока. Припаситѣ ни се свършиха. Единъ день гладувахме. По-късно успѣхме да убиемъ една анталопъ, месото на която ни стигна за 2-3 дена.

Епинъ пѣтъ едва не погинахме. Бѣхме легнали подъ сѣнката на едно дърво. Ганстингсъ, който гледаше въ клонитѣ на дървото, забеляза изведнажъ пантера, застанала на единъ дебелъ клонъ и устремила зеленитѣ си очи къмъ насъ, готвейки се да се хвърли. Гастингсъ взе оржието и стреля на посоки. Пантерата падна близо до насъ. Тя се помъчи да се хвърли върху Ромера, но не можа да се повдигне — куршумътъ бѣше пребилъ грѣбнака ѝ. Гастингсъ грабна пушката отъ Ромеръ и доуби страшния звѣръ.

Всѣка нощъ до насъ се донасяше лѣвския ревъ. Ние палѣхме огньове, за да прогонваме ужаснитѣ зверове. Тѣ се приближаваха често, но не ни нападаха. боейки се отъ огъня. Единъ пѣтъ, обаче ние се срещнахме съ лѣвъ лице въ лице.

Убихме една антилопа и се затичахме къмъ мѣстото където падна. Изведнажъ чухме въ високата трева рѣмжение. Погледнахме и на десетина крачки видѣхме лѣвъ, който лежеше надъ убитото отъ насъ животно. Пламеннитѣ му очи ни гледаха. Той се надигна, готвейки се да скочи. Хукнахме назадъ ужасени. Лѣвътъ не ни преследва.

Три седмици продължава нашето бѣгство. Бѣхме вече окжани, измжчени и отчаяни.

Една сутринъ срещнахме туземци. По жестовѣтъ и думитѣ имъ разбрахме че сж отъ племето „карруси“ — едно отъ мирнитѣ племена. Насъ тѣ наричаха „Холандци“.

Застреляхме дивечъ и го дадохме на карруситѣ, отъ което тѣ останаха много доволни. Съ тѣхъ прекарахме шесть дни. Съ знаци ги разпитахме, нѣма ли наблизо холандски селища. Отговориха ни че има на североизтокъ. Предложихме имъ да ни проводятъ до тамъ. Искахме да се предадемъ; предпочитаме затвора предъ опасности и мжкитѣ, на които бѣхме изложени.

Двама Карруси се съгласиха да дойдатъ съ насъ, а останалитѣ съ женитѣ и децата потеглиха на югъ. На следния день стигнахме въ холандското селище „Ранети“.

Но да оставамъ вече това. Вече е доста късно.

XXXII

(Болезтъа на Вилиамъ Риди Продължава историята)

Презъ следующитѣ дни бѣха извършени редъ работи: довършиха хамбаря, рибарника, наловиха риба, която пуснаха вътре и пр.

За нещастие Вилиамъ се раболѣ и пролежа доста дни. Стана нужда Риди да му пусне кръвъ. Чакъ тогава почна да се поправя.

Единъ пѣтъ, когато бѣше вече доста окрепналъ, Вилиамъ каза:

— Риди отдавна не сме чували разказа ти. Нѣма ли да го продължишъ?

— Съ удоволствие, но не помня къде се спрѣхъ.

— Вие пристигнахте заедно съ дивацитѣ, въ Холандската ферма.

— Да, да. Ние се предадохме на фермера — холандецъ, който се показва че е представителъ на властѣта въ това мѣсто. Сжщиятъ ни задържа на работа въ фермата си. Въпреки че работѣхме до скжсване, той се носѣше съвсемъ грубо съ насъ. Единъ пѣтъ той се ядоса на Гастингсъ и заповѣда на трима слуги хотентоти да го вържатъ, а самъ влезе въ кжщи да вземе бича. Ние разбрахме, че участвѣта на Гастингсъ нѣма да отмине и насъ и решихме да действваме. Бърже скроихме планъ.

Когато холандецътъ приближн къмъ нашия другаръ, ние се вмѣгнахме въ кжщата, грабнахме две пушки и

единъ голѣмъ ножъ и изкочихме навѣнъ, въ момента когато фермера нанасяше първия ударъ на Гастингсъ. Приближихме. Той се обърна, видѣ че върху му гледаха дулата на две пушки и побледнѣ. Ромеръ го държеше подъ своя прицѣлъ, а азъ се спуснахъ, разр захъ ремѣцитѣ и освободихъ нашия другаръ. Последниятъ грабна дървения чукъ, и удари силно фермера, който падна безъ чувство на земята. . . Безъ да губимъ време, влѣзохме въ кжщи, взехме още патрони, отвързахме отъ конюшната три коня и бързо избѣгахме.

Две недѣли скитахме. Най-сетне попаднахме всрѣдъ племето Херагуси — мирни и безобидни хора. които ни посрещнаха добре. Съ тѣхъ живѣхме три недѣли.

Искахме да се отправимъ на северъ, но ни казаха, че тамъ живѣе всирепото племе кафри. Тогава решихме да се върнемъ пакъ въ Каптоунъ и като се простихме съ радушнитѣ диваци, трѣгнахме на югъ.

Следъ два дена се случи едно печално събитие. Вървейки се натъкнахме на единъ лѣвъ, който ядеше гну (видъ животно). Ромеръ който бѣше напредъ се изплаши, грѣмна въ зверъ и го рани леко. Лѣвътъ изрева страшно, хвърли се върху Ромеръ и съ единъ ударъ на могъщата си лапа, го свали въ храститѣ. Нашитѣ коне се изплашиха и хукнаха назадъ. Съ мжка можахме да ги повърнемъ къмъ мѣстото на нещастieto. Лѣвътъ кжсаше отъ трупана Ромеровия конъ. При нашето появяване, той съ леки скокове отнесе своята плячка. Потърсихме и намерихме своя другаръ, който лежеше съ разбитъ черепъ. Затрупахме го съ клони и треви и се отдалечихме бързо съ плачъ.

Три дена следъ смъртъта на Ромера. видѣхме океана. Направлявайки се къмъ морето, се натъкнахме на единъ страусъ Гастингсъ съ спусна подире му, но той бѣгаше по-бързо отъ коня. За щастие, азъ намерихъ гнѣздото му съ тринадесетъ яйца, отъ които две изпекохме и изядохме, а четирите взехме за пѣтъ.

Още три седмици се скитахме, преживѣвайки различни приключения. Най-сетне се показаха Столовитѣ планини. Пришпорихме конетѣ, съ надежда да се озовеи до вечеръта въ затвора Но за наше очудване, като приближихме залива, видѣхме върху корабитѣ английски знамена. Следъ малко срещнахме английски войници, които и казаха, че нашитѣ сж превзели Капъ преди нѣколко месеци.

Представихме се на губернатора, а той ни изпрати при адмирала, който ни взе на собствения си корабъ.

Около четири години служихме на адмиралския фрегатъ въ Вестъ — Индия. Тамъ не ни бѣше лошо, но една мжка ни гризеше: искахме да видимъ родителитѣ си. Особенно азъ тѣгувахъ за майка си.

Решихме да бѣгаме при първиятъ удобенъ случай. Веднага когато нашия фрегатъ хвърли котва въ Портъ-Роялъ въ Ямайка, ние видѣхме цѣлъ керванъ търговски кораби, натоварени съ захаръ за Англия. Това бѣше удобенъ случай за бѣгане. Решихме да опитае щастieto си, въпреки че знаехме какво наоколо кипи отъ акули.

Презъ време на нощната вахта (дежурство) ние се гмурнахме въ водата и тихо заплавахме. Подире си чухме изсвирване. Това бѣше вахтенния офицеръ, който даваше знакъ да спуснатъ лодка подире ни. Заплувахме по-бързо. Азъ току що се хванахъ за кабела на една търговска шкуна и почнахъ да се катеря, чухъ сърцераздирателенъ викъ. Обърнахъ се и видѣхъ една акула, която сграбчи Гастингсъ и го отнесе въ дълбинитѣ Матрозитѣ, които видѣха случилото се, ми помогнаха да се изкача и ме скриха. Когато до шкуната дойде лодката, матрозитѣ казаха на офицера, че акули сж отнесли насъ двамата. Лодката се върна къмъ фрегата и въроятно въ корабната книга, срещу моето име се е появила буквата „У“ — „уволненъ“ — т. е. „умрѣлъ“.

Следъ дълго плаване, нашата шкуна стигна въ Глазговъ. Щомъ слѣзохъ на пристанището, тозъ часъ се отправихъ къмъ Ню-Кестлъ, за да се видя съ моята бедна майка и съ г-на Мастермена. За нещастие, научихъ отъ единъ мой съпътникъ че г-нъ Мастерменъ е погиналъ преди три месеца, а още по-рано умрѣла и бедната ми майка, която много тѣгувала за мене. При тази вестъ азъ едва ли не паднахъ въ безсъзнание.

(Следва)